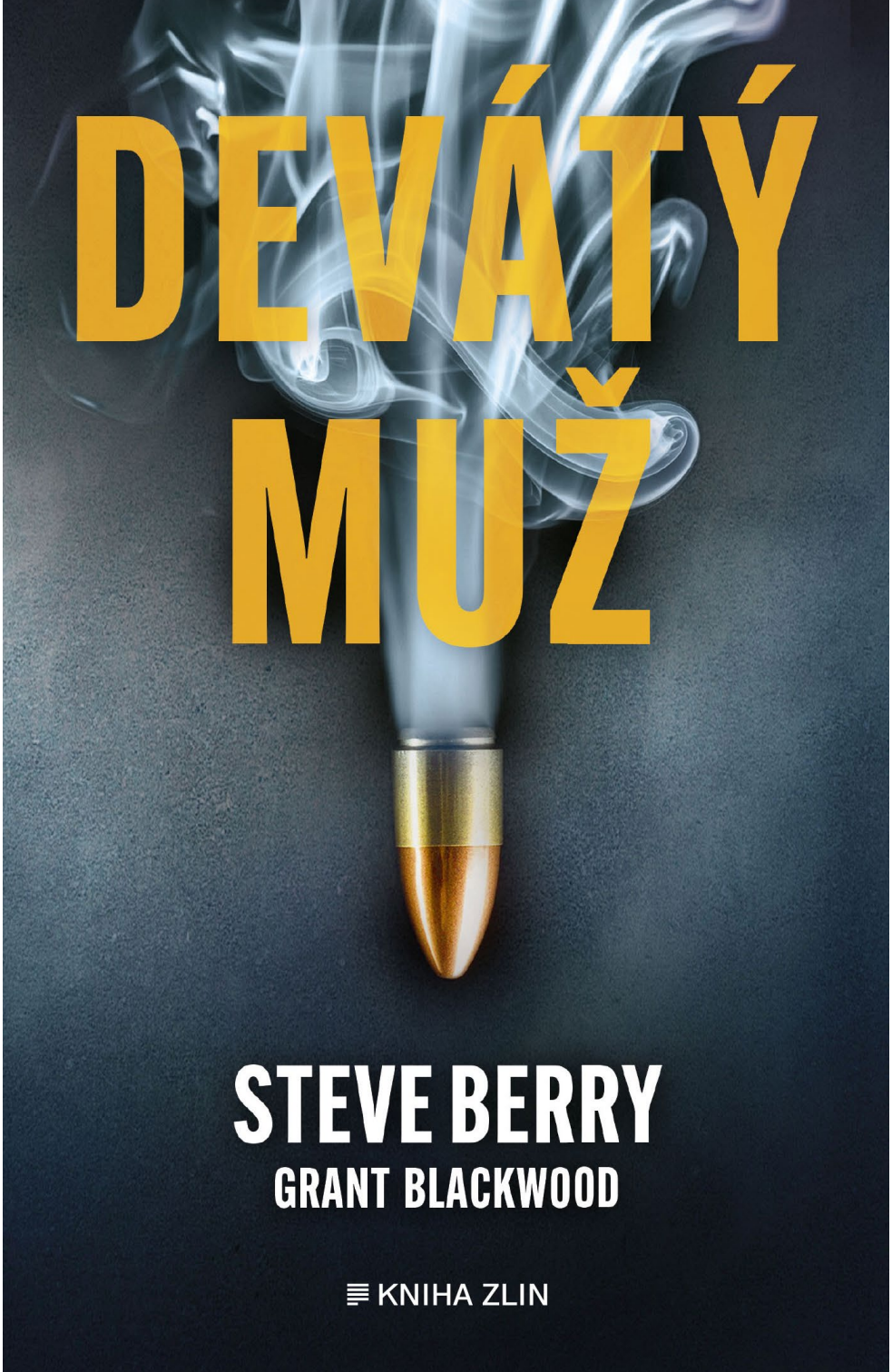
DEVÁTÝ
MUŽ
STEVE BERRY
GRANT BLACKWOOD
KNIHA ZLIN

Devátý muž

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

Steve Berry

Devátý muž – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

DEVÁTÝ MUŽ

STEVE BERRY
GRANT BLACKWOOD

KNIHA ZLIN

Copyright © 2023 by Steve Berry
Translation © 2024 by Jakub Marek

ISBN tištěné verze 978-80-7662-750-5
ISBN e-knihy 978-80-7662-753-6 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7662-754-3 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7662-752-9 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

PODĚKOVÁNÍ

Upřímně děkujeme Benu Sevierovi, statutárnímu zástupci ředitele a vydavateli v Grand Central. Díky patří také Wesi Millerovi, našemu redaktorovi, se kterým jsme nadmíru rádi spolupracovali. Dále pak Tiffany Porcelliové za její marketingové zkušenosti; Staci Burtové, která se starala o propagaci; všem, kteří vytvořili obálku a postarali se o to, aby i obsah knihy zazářil; a všem z prodeje a výroby, jež se postarali, aby kniha vůbec vyšla a aby byla všude k dostání. Děkujeme vám všem.

Hluboká poklona patří Simonu Lipskarovi a Danu Conawayovi, našim agentům a přátelům, kteří nám vše umožnili.

Psaní je obvykle osamělá činnost. Tato kniha však byla trochu jiná, protože jsme museli spolupracovat jako tým. Grant už s tím měl jisté zkušenosti, spolupracoval totiž na románech s Tomem Clancym, Clivem Cusslerem a Jamesem Rollinsem (s Clancym se dostal na první místo New York Times v žebříčku bestsellerů díky knize *Živý nebo mrtvý*). Steve dosud spolupracoval jen s M. J. Rose na románech o Cassiopeii Vittové. Naštěstí spolu skvěle vycházíme a zkušenost to byla úžasná. A to natolik, že chystáme další dvě dobrodružství Lukea Danielse.

Ale zpět k onomu osamělému úsilí.

Dovolte nám, abychom vám odvyprávěli příběh.

V roce 1925 se Véra Slonimová provdala za Vladimira Nabokova. Byl to nadějný spisovatel, jehož poezii zbožňovala, a byl

synem známého ruského politika. Ona byla dcerou židovského právníka. Oba uprchli z komunistického Ruska a nakonec se usadili ve Spojených státech.

Jejich svazek byl zvláštní, což Nabokovovy příbuzné rozčilovalo, protože Véře ve všem důvěřoval. Dokonce za něj psala do nakladatelství a odpovídala na všechny telefonáty a korespondenci. Vedli si společný deník sepisovaný v jednom sešitě. Na veřejnosti se Nabokovovi objevovali vždy společně. Když Vladimir vyučoval na Cornell University, Véra sedávala na všech jeho přednáškách vedle něj. Byli nerozluční. Samozřejmě se o nich šířily pomluvy. Někteří tvrdili, že Véra je skutečnou spisovatelkou jeho děl, nikoli jen múzou. Vyplývalo to z toho, že ji vždycky vyfotografovali za psacím strojem. Ve skutečnosti mohl Vladimir psát kdekoli, jen ne u psacího stolu. Rád říkával, že *„v Americe je jediným místem, kde je klid, auto."* Véra, která byla zároveň jeho řidičkou, ho odvážela hluboko do lesů a nechávala ho psát samotného.

Nakonec se Vladimir Nabokov proslavil složitými zápletkami, chytrými slovními hříčkami, odvážnými metaforami a lyrickou prózou. Proslulost i slávu mu přinesl román *Lolita* (1955). Tato i další jeho knihy, zejména *Bledý oheň* (1962), mu zajistily místo mezi největšími spisovateli dvacátého století.

Vždycky však dával najevo jednu věc.

Bez své ženy bych nikdy nenapsal jedinou knihu.

Nebýt Véry, *Lolitu* by její autor zničil, opakovaně totiž zachraňovala rukopis před popelnicemi, do kterých jej Vladimir házel. Byla jeho inspirací, editorkou a první čtenářkou. Každá z jeho knih byla věnována jí. Po jeho smrti strávila zbytek života správou jeho pozůstalosti, dokonce ve svých osmdesáti letech přeložila jedno z jeho děl do ruštiny. Jak řekl sám Vladimir Nabokov: *Bez ní bych nebyl ničím.*

Taktéž i my smýšlíme o našich manželkách, Julii a Elizabeth.

Jsme šťastní, že je máme.

Proto je tato kniha věnována právě jim.

Martin Luther kdysi řekl: „Ať se žena těší, až se manžel vrátí domů, a ať je jí líto, že odchází."

Moudrá slova.

A tolik pravdivá.

Pro Stevea, který mě vytáhl z propasti.
Sám bych vyšplhat nezvládl.

– GB

Pro Julii a Elizabeth,
ty nejvýznamnější ze všech.

Tři lidé dokáží udržet tajemství,
jen pokud jsou dva z nich mrtví.

– Benjamin Franklin

1

GENAPPE, BELGIE
ÚTERÝ 24. BŘEZNA
6:12

Luke Daniels v životě dovolil jen jedinému člověku, aby z něj vykřesal to nejlepší. Haroldu Earlu „Cottonu" Maloneovi. Stalo se tak pomocí boxerského zvedáku, který ho z ničeho nic srazil na palubu lodi. Při jejich prvním setkání. V rozbouřených vodách Øresundu, který odděluje severní dánský ostrov Sjælland od jižní švédské provincie Skåne. Za běžných okolností by odpověděl vlastním úderem. Ale tehdy ne.

„Zdá se, že jsi právě získal nového parťáka," prohlásil Malone. „A jsem to já."

„Půjčíš mi papír a tužku, ať si můžu zapisovat, co se od tebe naučím?"

„Chováš se vždycky tak přidrzle?"

„Chováš se vždycky tak něžně a starostlivě?"

„Někdo musí dohlížet, aby si frajírci, jako jsi ty, neublížili," opáčil Malone.

„Se mnou si hlavu nedělej, fotříku. Já se o sebe dokážu postarat sám."

„Copak jsi neslyšel, že mi tak nemáš říkat?"

„Ale jo, slyšel. A dopřál jsem ti jednu ránu gratis. S další pozorností podniku nepočítej."

V Maloneových zelených očích probleskla výzva, která hovořila za vše.

Řekl sis o to.

Ale on ji nechal být.

Co se týče seznamování, zažil už horší situace. Žádná z nich však neovlivnila jeho život tak zásadně jako tato.

Ale dost vzpomínek.

Je čas jít dál.

Otevřel dveře pronajatého peugeotu, aby vystoupil, ale zarazil se, když mu v hlavě zašeptal Maloneův tichý, rozvážný hlas s jižanským přízvukem: *Pomalu, pomalu. Neznáš to tady. Chvíli se posaď a zorientuj se.*

Spěch rovná se plýtvání agentem.

Ještě že si vždycky dělal poznámky aspoň v duchu.

Usadil se tedy znovu na sedadle a prohlížel si ztemnělou předměstskou ulici, která se táhla před ním. Trpělivost mu nebyla vlastní. Armádní rangeři nepatřili k lidem, kteří vysedávají se založenýma rukama. Vrhají se do akce a Luke se této horkokrevnosti nikdy nezbavil. Chtěl do armády od chvíle, kdy mu začaly rašit vousy na bradě, a svého cíle dosáhl, když oželel vysokou školu, narukoval a následně absolvoval výcvik Rangers. Odsloužil si deset let a absolvoval tři válečné turnusy. Po propuštění potřeboval práci a CIA se stala jeho první volbou. Mít za strýce prezidenta Spojených států mělo své výhody. Přesto ani jednou nemusel Dannyho Danielse požádat o pomoc.

Ať už dosáhne čehokoli, chtěl si to zasloužit sám.

Zjistil, že přijetí do divize utajovaných operací CIA vyžaduje o něco složitější podmínky než pouhé vyplnění přihlášky. Úspěšně absolvoval vstupní pohovor, v druhém kole jej ale vyřadili. Pak mu však zavolali z instituce, která si říkala Magellan Billet. Strýc Danny se přimluvil u Stephanie Nelleové, která tuto utajenou pobočku ministerstva spravedlnosti pro speciální operace založila a zároveň veřejně vedla. Ta měla jasno. Žádné zvláštní zacházení. Žádné přímluvy. Své místo si musel zasloužit. Každý jeho kousíček.

A on nezklamal.

Plnil úkoly pečlivě a podle zadání.

Billet se stal jeho druhým domovem.

Avšak dnešní cesta do Belgie oficiální nebyla.

Ne, tenhle výlet byl čistě osobní.

Rue Emile Hecq se táhla asi půl kilometru po okraji Genappe. Domy na jejích okrajích nepůsobily ani tak předměstsky, jako spíše rustikálně – dvoupatrové, cihlové, některé bíle omítnuté, s tradičními mansardovými střechami do A. Ulice byla úzká, lemovaná dlážděnými chodníky a malými upravenými předzahrádkami, přičemž jednotlivé nemovitosti oddělovaly husté živé ploty vysoké po pás. Asi třicet metrů od něj stála osamělá pouliční lampa, zářící do noční mlhy jantarovým světlem. Kromě Lukeova pronajatého auta tu žádná jiná vozidla neparkovala.

Před cestou si na internetu ověřil, že Genappe je městem se zhruba patnácti tisíci obyvateli, které se proslavilo pouze tím, že se v něm možná narodil Godefroy z Bouillonu, vůdce první křížové výpravy. Navíc se nacházelo jen deset minut jízdy od bojiště u Waterloo. To bylo něco pro Lukea – miloval vojenskou historii. Přečetl každou knihu, kterou na toto téma dokázal sehnat. Najde si čas na prohlídku? To bude záležet na tom, co objeví v domě stojícím o kousek dál na opačné straně silnice.

Před šesti hodinami mu přišla zpráva od jeho dlouholeté známé Jillian Greenfield Steinové. *Z těch pensylvánských Greenfieldových*, jak ráda vtipkovala, *ne z virginských. Ti jsou příliš snobští.* Samozřejmě nijak bohatá nebyla. Jen se jí dostalo solidní středostavovské výchovy jižní Pensylvánie. Co jí ale rozhodně chybělo, byly přehnané emoce. Byla čistě praktickou ženou. Chladné, klidné nervy v silném, zdatném těle. Jejich komunikace proběhla elektronicky a v krátkosti.

Udělala jsem velkou chybu a potřebuju pomoc.

Jakou chybu?

Takovou, kterou nemůžu vzít zpátky a kvůli které si pro mě možná přijdou.

Kde jsi?

Genappe. Rue Emile Hecq 18.

Můžu tam být za pár hodin.

Děkuji. Bože, co jsem to provedla, Lukeu?

Poslední poznámka ho přiměla zavolat jí na mobil. Uslyšel však jen nahrávku hlasové schránky. Další dva telefonáty skončily stejně. Jedna věc byla nad slunce jasná. Potřebovala pomoc. Něco provedla, udělala chybu a teď se obávala, že si pro ni *někdo* přijde.

Při komunikaci s ní byl opatrný ze dvou důvodů. Zaprvé – nemohl vědět, jestli je na druhé straně opravdu Jillian. Mohlo jít o past. A zadruhé – žádný aktivní zpravodajský důstojník nikdy neprozradí svou aktuální pozici jen tak. *Drž se v závětří,* radíval mu Malone. Ne nadarmo. Naštěstí si však právě v Londýně užíval pár dní volna po předchozí akci, než se měl vrátit do Washingtonu. Podařilo se mu tak stihnout první dostupný let z Heathrow do Bruselu, kde si pronajal peugeot na pětadvacetikilometrovou cestu na jih do Genappe a k domu na adrese, kterou mu Jillian poslala. A který posledních dvacet minut sledoval.

Světlo na verandě svítilo jasně, ale přední okna byla zatažená.

Bože, co jsem to provedla, Lukeu?

„Už jsem čekal dost dlouho, Fotříku," zamumlal.

A sáhl po klice.

Najednou se za ním na ulici objevilo vozidlo, jehož světlomety prořízly tmu. Instinktivně se zarazil, sesul se na sedadlo a sledoval, jak asi patnáct metrů od něj zpomaluje bílý transit. Dodávka dojela k obrubníku a zastavila.

V tuto hodinu?

To nevěstí nic dobrého.

Zadní dveře se otevřely.

V šerém interiéru dodávky nebylo nic vidět. To ho přimělo k zamyšlení. Žádné stropní světýlko? Vyšla z něj postava, přivřela dveře a přešla na protější chodník.

Muž. Tiše hvízdl.

Nebylo to ležérní pískání, jako když se procházíte po parku, ale hvízdnutí, které má upoutat pozornost.

Po pár dalších krocích zapískal znovu.

Luke ihned pochopil, o co se jedná. Sám používal stejnou taktiku. Na hvízdání reagovali psi. Štěkající mazlíček dokázal zničit i tu nejlépe naplánovanou operaci. Takže je bylo třeba vylákat zavčas. Dál se krčil a naslouchal krokům ozývajícím se na dlážděném chodníku. Každých několik sekund se ozvalo další písknutí.

Žádný pes nezaštěkal.

Kroky utichly.

Muž se zastavil u jednoho z vysokých živých plotů, ruku zvednutou k ústům. Ticho narušilo tiché zapraskání a pak se ozvalo: „Všechno v cajku."

Ze zadní části dodávky se vynořila další postava, tentokrát v červené kšiltovce a stejně zbarveném tričku. Pak vyskočili další dva lidé, oba v tmavé kombinéze, a sladěně klusali přes ulici.

Pohybovali se jako ninjové.

Proklouzli živým plotem a sprintovali k Jillianině domu, kde dvojice splynula se stíny podél boční zdi. Zběsilé esemesky ze včerejška zaváněly paranoiou. Oprávněně.

Kdosi si pro ni *opravdu* přišel.

A teď byl tady.

Na ulici viděl čtyři osoby. Když připočítal řidiče v dodávce, bylo jich pět. Zjevně byli vycvičení a bezpochyby ozbrojení. Počet hrál proti němu. Ale náročné úkoly představovaly pro rangera hračku.

Hvízdal se pohnul.

Mezitím se Červená kšiltovka vydal od dodávky směrem k domu.

Luke sáhl nahoru a vypnul stropní světlo svého auta.

Hvízdal teď už skoro běžel, ruce mu rychle kmitaly. Luke spatřil obrys pistole s tlumičem, velkým jako plechovka od limonády. Taková výbava naznačovala snahu o co nejtišší operaci. Nespouštěl z Hvízdala oči, otevřel dveře a v naprosté tichosti vyklouzl ven. Shrbil se a couval; plížil se kolem zadní části pronajatého vozu, uhnul doprava a pokračoval za svým cílem. Těžko říct, jestli ho řidič dodávky uvidí a spustí poplach. Nezáleželo na tom. Potřeboval Hvízdalovu pistoli, aby vyrovnal šance. Vlastní zbraň si nevzal. Příliš mnoho otázek a ztraceného času na celnici.

Zrychlil tempo, přibližoval se krátkými, svižnými kroky.

Rychleji.

Už tam skoro je.

Teď.

Hvízdal ani nezaznamenal Lukeův hák, kterým ho udeřil přímo do spánku a přivodil mu bezvědomí. Muž se svalil do živého plotu, ven koukaly pouze nohy, které Luke rychle zasunul do listoví. Pak popadl pistoli, zkontroloval zásobník a po chvíli tápání ve tmě vylovil mužovu přenosnou vysílačku a sluchátko, které si nasadil do ucha.

Hlas v něm hovořil klidně a rozvážně: „Chystáme se vstoupit."

Luke si to vyložil tak, že si ho nikdo nevšiml.

Skvělé.

To se však mělo změnit.

Popošel podél živého plotu, zastavil se u cihlové zdi, která mu sahala do pasu, a nakoukl za její okraj právě včas, aby zahlédl, jak Červená kšiltovka odšroubovává žárovku u vchodových dveří. Veranda se ponořila do tmy. Pak si chlapík klekl před dveře a začal se věnovat zámku. Luke si všiml, jak se další dva muži, ti ninjové, krčí za rohem domu. Připravovali se vniknout dovnitř. Oba drželi zbraň.

Tahle party dostává grády.

Uslyšel tiché zaskřípění, vchodové dveře se otevřely. Červená kšiltovka dal svým parťákům znamení rukou a muži se sunuli podél zdi ke vchodu.

Musí Jillian varovat.

Zvedl pistoli s tlumičem a vypálil dva výstřely do okna v horním patře. Jak očekával, rána samotná byla téměř neslyšná, ale tříštění skla v relativním tichu ulice působilo jako výstřel z děla.

Ninjové vzhlédli a zamířili.

V jiném okně se rozsvítilo světlo.

Pak skla okamžitě potemněla.

Hodná holka.

Jillian byla bývalá mariňačka, noční bojovnice, zkušená v boji. Rozsvítila automaticky, ihned však zhasla, jak jí velel výcvik. Ninjové vystoupali po schodech ke vchodovým dveřím. Luke zvedl zbraň, přeskočil zeď a zaútočil. První muž zmizel ve dveřích, ale druhý Lukea zahlédl, otočil se k němu a pozvedl zbraň.

Luke ho dvakrát střelil do hrudi.

Tělo spadlo nazad.

Upravil si mušku, aby pokryl dveře, pak se vrhl k mrtvému ninjovi, sebral mu zbraň a vstoupil do domu. Za ním se otevřely dveře dodávky. Luke se otočil. Řidič se blížil podél kapoty s tasenou zbraní.

Luke vystřelil.

Dvacet metrů, potmě.

Minul.

Muž se stáhl, aby se kryl, a zmizel za dodávkou. Zevnitř domu se ozvala trojice tichých výstřelů, následovaná hlasitým prasknutím zbraně bez tlumiče, pak druhým a následně ženským hlasem.

„Stůj. Odhoď to."

Jillian.

Na schodech se ozvaly kroky.

Další střelba, střídavě tlumená a netlumená.

Strhla se tu opravdová přestřelka.

Neztrácel čas uvažováním, co ho čeká za vchodovými dveřmi, vtrhl dovnitř, obě zbraně připravené, a prozkoumával okolí. Před ním se táhla krátká chodba, jedny dveře vlevo, dvoje vpravo; na konci schodiště. Tam se objevil stín postavy. V hlavni se oranžově zablesklo. Z dveřní zárubně vedle Lukeovy hlavy odlétly třísky. Přikrčil se, vyrazil vpřed a proklouzl prvními dveřmi, když se druhá střela zaryla do zdi za ním.

Nahoře střelba utichla.

„Ne, zůstaň tam. Kryju tě."

Znovu Jillianin hlas.

Temnotu proťal jediný, tlumený výstřel.

„Bože," vykřikla Jillian. „Ne. Ne."

V jejím hlase zaslechl úzkost.

Co se stalo?

Nakoukl za roh.

Chodba a schody byly prázdné.

Rozběhl se vpřed, zastavil se u druhých dveří, aby je zajistil, a pak vyběhl po schodech nahoru na podestu, kde se schody stáčely doprava a do dalšího patra. Nahoře se ozvala pistole s tlumičem, která zahájila palbu rovnoměrnými a postupnými výstřely. Krycí palba? Aby udržela nepřítele při zemi. V tomto případě tím nepřítelem byla Jillian.

Nahoře spatřil zábradlí a cosi, co vypadalo jako volný prostor v podkroví. Vedle horního zábradlí nehybně ležel Červená kšiltovka.

Zbýval už jen jeden z ninjů.

Luke namířil za roh a dvakrát vystřelil pistolí s tlumičem. Pak vyrazil po schodech nahoru. V siluetě bledého světla pronikajícího sem čímsi, co vypadalo jako francouzské okno, se hrbil či napůl klečel zjevně zraněný ninja.

Sotva Lukea zahlédl, dvakrát vystřelil.

Luke se svalil na schody, přitiskl se ke zdi, pak se zvedl na kolena. Jakmile se jeho hlaveň dotkla schodku, zahájil palbu.

Ninja za sebou táhl nohu a šoural se k proskleným dveřím. Otevřel je. Jedna z Lukeových střel zasáhla muže do zad a ten se vypotácel na balkon, kde se převrátil přes zábradlí tváří napřed. Luke byl u něj během pár sekund a shlédl dolů. Ninja se plazil po trávě a groteskně za sebou táhl pokroucené nohy.

„Stůj," zavolal za ním.

Ninja pokračoval v plazení.

Vypálil těsně před muže. Varovný výstřel ho zastavil; zaklonil hlavu a vzhlédl.

Ozvaly se dvě tlumené rány.

Ninjovo tělo sebou trhlo a pak se bezvládně zhroutilo do trávy. U dodávky stála osamělá postava – Luke hádal, že je to řidič – v ruce zbraň, která ještě před okamžikem mířila jejich směrem. Muž vklouzl do dodávky, nastartoval a odjel. Trvalo dvě drahocenné sekundy, než si Luke uvědomil, co se před ním odehrálo, a vrátil se do hry. Takže problém vyřešen. Přesto…

Vrátil se zpět otevřeným francouzským oknem a zvolal: „Jillian."

Bez odpovědi.

„To jsem já, Luke. Mluv se mnou. Všichni jsou mrtví. Jsme tu jen ty a já."

V dálce zaslechl houkání policejních sirén.

Zkontroloval, zda je Červená kšiltovka skutečně mrtvý, a pak proběhl podkrovím, které bylo rozděleno nízkou příčkou na čtecí koutek vedle balkonových dveří a ložnici. U nohou postele našel velkou krvavou skvrnu a stopy tažení, které ho dovedly k zavřeným dveřím.

Zvolal ještě jednou. „Jillian, tady Luke. Jsi tam?"

Postavil se nalevo od zárubně, vzal za kliku a otevřel dveře. „Nestřílej, jdu dovnitř."

Ocitl se v malé koupelně.

Na dlažbě ležel starší muž v pyžamu s prostřelenou hlavou. Za tělem se v otevřeném okně vlnily bílé krajkové závěsy.

Jillian byla pryč.

2

STARLINGS ISLAND, CHESAPEAKSKÁ ZÁTOKA
00:30

Thomas Henry Rowland se posadil, ruce sepnuté za zády, a zadíval se ven masivními okny odolnými proti hurikánu, jež dominovala severozápadní stěně pracovny. Vítr a déšť dorážely na sklo, ale v tlumeně osvětlené místnosti vládlo ticho, až na sotva slyšitelné tóny Wagnerova *Soumraku bohů*, které se rozléhaly ze stropních reproduktorů. Miloval klasickou hudbu, zejména Wagnera, kterého považoval za největšího z géniů. U kohokoli jiného by honosná pracovna, velkolepá okna, bronzová busta Friedricha Nietzscheho, spočívající na osvětleném podstavci, působily snobsky. Ale pokud někdo ztělesňoval Nietzscheho nadčlověka, byl to bezpochyby Rowland. Žil si podle vlastních pravidel, vlastní morálky, kterou udržoval silnou, z velké části neviditelnou rukou, o jejíž existenci věděli jen jeho nepřátelé.

To vše patří k profesionálnímu řešiteli problémů.

K člověku, který umí zařídit naprosto cokoli.

Na druhé straně místnosti stál Ateng Persik. Bylo mu dvaačtyřicet let. Bývalý major elitního sboru KOPASSUS, červených baretů indonéské armády. Brutální jednotka. Jejich porušování lidských práv se stalo legendárním, tak děsivým, že s nimi většina zahraničních vlád včetně Spojených států přestala spolupracovat. Pro něj se však stali dokonalými zaměstnanci. Žádné svědomí ani morálka, které by jim v práci překážely. V současné době jich měl na výplatní listině šest. Už přes deset let byli

Persik a pět dalších vojáků jeho týmem, který se staral o řešení těch nejnáročnějších problémů.

Jako toho v Belgii.

S Persikem čekali na zprávu, která konečně dorazila před několika minutami.

Persik ukončil hovor a schoval telefon do kapsy saka. „Situace vyřešena. Primární cíl je mrtvý. Žena utekla."

Aniž by se Rowland otočil od potemnělých oken, vyzval ho: „Vysvětlete."

„Někdo tým přepadl. Muž, očividně se schopnostmi a výcvikem. Všechno narušil."

„A objevil se jen tak, náhodou?"

„Zřejmě ano. Prostě se tam zjevil a vmísil se do akce. Čtyři muži jsou mrtví. Pátému, jejich řidiči, členovi mého týmu, se podařilo utéct. To s ním jsem mluvil. Než odjel, dozvěděl se z vysílačky, že cíl je mrtvý a žena pryč. Řidič zastřelil jednoho z našich, zraněného, a pak dalšího, který se nacházel v bezvědomí v živém plotě. Takže žádná hluchá místa."

„Přičinlivý chlapík."

„Jak jsem řekl, je jedním z mých lidí a zná pravidla."

„Stopy k vašemu týmu?"

„Žádné. Najal jsem si agenty na volné noze, přes prostředníky. Mí lidé vyčkávají na místě."

„Najde policie na místě činu něco užitečného?" zajímal se.

„Žádný z nich u sebe neměl doklady. Zbraně, oblečení a komunikační vybavení vystopovat nelze. Otisky prstů, obličeje a DNA by se mohly objevit v policejní databázi, ale nic nevede sem. Dodávka byla ukradena z dlouhodobého parkoviště v Nivelles."

To, co slyšel, se Rowlandovi líbilo. Persik byl pečlivý a nikdy nebral nic na lehkou váhu. Což bylo dobře, protože štěstí je pohádka pro slabomyslné. Bohužel, krveprolití v Belgii bylo nutné. „A ta žena? Jaké máte plány s Jillian Steinovou?"

„Pracujeme na tom."

„Buďte přesnější," pobídl ho.

„Neuvádí na té adrese trvalé bydliště a zřejmě v Genappe žádné vazby nemá, ale belgické úřady ji s incidentem spojí, má tam osobní věci. Zjistí, že byla v domě svého dědečka na návštěvě, a budou s ní chtít mluvit."

„Prohledali jste dům?"

„Ne, nebylo to možné. Místní policie je právě teď na místě. Měli bychom předpokládat, že bude vyslána DGJ," pokračoval Persik. Měl na mysli belgickou obdobu FBI. „Vraždy jsou v Belgii vzácné."

Rowland se otočil od oken a vrhl na Persika prázdný pohled. „Co tím míníte?"

Indonésan zavrtěl hlavou. „Nic. Jen sděluji informace."

„Zní to, jako byste nesouhlasil s tím, co jsme udělali."

„Jen mě zajímají rizika."

„Nemusíte se trápit. Jaká je situace v terénu?"

„Jsme na stopě. Mám tam místní agenty, lidi, které jsem využil už dříve, ti slečnu Steinovou najdou, a dům znovu prohledáme."

„Až po policii?"

„Jinak to nejde."

„Doufejme, že tam nic nenajdou."

„Chápu, že chcete tu pušku. Přinesu vám ji."

„Co víme o tom statečném rytíři, který se tam objevil?"

„Zatím nic, ale to napravím."

„Jak?"

„Postarám se o to, jako vždycky."

„To doufám."

Pokynul Persikovi, aby odešel, a jeho nohsled poslušně vyšel z pracovny. Zůstal stát u okna a sledoval tiché záblesky bouře ženoucí se na severozápad k Washingtonu. Pocomokská úžina nebyla ve tmě téměř vidět. V Chesapeakské zátoce není mnoho soukromých ostrovů. Většina z nich se nachází daleko a je bez infrastruktury, což ztěžuje a prodražuje výstavbu. Z toho mála

ostrovů poblíž pevniny se dá stavět jen na několika. Starlings Island byl jedním z nich. Většina obyvatel tu nežila nastálo. Pouhých devadesát akrů zvýšené pevniny s jedinečným výhledem na záliv v jednom směru a tisícem akrů nedotčených bažin ve druhém. Rowland byl však jiný. Ostrov byl jeho domovem po celý rok.

Jeho útočištěm.

Přitiskl konečky prstů na okno, zavřel oči a vychutnával si vibrace hromu vlnící se sklem.

Oko bouře.

Něco jako on sám.

Všude kolem zuří chaos, ale on má pověst nerušeného středu hurikánu. Jen tam může převládnout jasné myšlení. Tato schopnost však nedozrála přes noc, ani se jí nedosahovalo snadno. A to všechno kvůli jedné chybě.

Ticho přerušilo lehké zaklepání.

Se sotva znatelným zasyčením se otevřely dvojité dveře pracovny a dovnitř vstoupil Jack Talley. Zatímco Persik se staral o všechny tajné záležitosti mimo veřejný prostor, Talley byl oficiálním šéfem bezpečnosti, populární, mediálně známou tváří. Bývalý armádní kapitán, příslušník zvláštních jednotek s dokonalým výcvikem. Zachytil Talleyho odraz, když si muž stoupl doprostřed místnosti a mlčky se napřímil, jako by stál před generálem. Talley byl vysoký, štíhlý, se širokým nosem, tenkými rty a velmi krátce zastřiženými černými vlasy. Mohlo mu být tak padesát, Rowland se na to nikdy pořádně nezeptal. Jediná vada na jinak vždy upravené a vyleštěné fasádě? Kulhání na pravou nohu po zranění z války, které ukončilo Talleyho vojenskou kariéru.

„Kolika členům svého týmu bezvýhradně důvěřujete?“ zeptal se Talleyho s očima stále upřenýma ven.

„Všem.“

Otočil se a postavil se svému podřízenému čelem. „Nebuďte hloupý.“

„Nejsem. Myslím to vážně. Je jich sedm, svěřil bych jim život – a mnohokrát jsem to i udělal, v Iráku, Somálsku, Afghánistánu. Ocitli jsme se po kolena v problémech víckrát, než dokážu spočítat. Jsou to ti nejlepší."

„Rodiny? Děti?"

„Dva z nich je mají. Ostatní bez závazků."

Perfektní. „Nechte ty dva být. Vztahy jsou slabost. Vezměte si zbylých pět a sledujte Persika. Míří do Belgie."

„Já mám rodinu."

„Jistě, pravda. Ale vy tomu velíte, proto jste jiný."

Přikývl na srozuměnou.

Talley byl vždycky mužem, který toho příliš nenamluvil.

„Uvědomím vás, jakmile se věci nějak vyvinou," navázal. „Ale soustřeďte se na Persika. Sledujte ho, dokud neřeknu jinak. Pokud se vysmrká, chci vědět, kam zahodil kapesník. Buďte připraveni jednat, na můj rozkaz."

„Znepokojuje vás na něm něco konkrétního?"

Rowland si uvědomil, že jeho žádost může v ostatních vyvolat nervozitu. Koneckonců nikdy předtím takovou míru nedůvěry k nikomu neprojevil. „Mám obavy, že nedělá svou práci. To nemohu tolerovat."

Ačkoli o tom nechtěl hovořit, následky v této konkrétní situaci, pokud by se věci neřešily správně, by mohly být hrozivé.

Zabodl do něj pohled. „Zvládnete to?"

Talley přikývl, otočil se a zamířil ke dveřím.

„Jacku," oslovil ho Rowland.

Talley se zarazil, otočil se a postavil se šéfovi čelem.

„Udělejte to a tento měsíc dostanete výrazně vyšší odměny než obvykle, může vám to pomoct s těmi vašimi závazky."

„Toho si vážím. Považujte to za vyřízené."

3

CHARLEROI, BELGIE
7:20

Luke zajel s peugeotem na parkoviště za hotelem De La Basse Sambre, pneumatikami přirazil až k obrubníku a vypnul motor. Opřel se čelem o volant a pak se narovnal. Do čeho se zvládl namočit tentokrát? V jednu chvíli spal v londýnském hotelovém pokoji, v další se ocitl uprostřed přestřelky a likvidoval střelce.

Jakmile si v Genappe uvědomil, že Jillian zmizela někam do noci, udělal to nejlogičtější, co mohl: otřel všechny tři zbraně, odhodil je na podlahu koupelny a zmizel z domu tak rychle, jak jen dokázal. Venku našel chlápka, kterého omráčil a uklidil do křoví – s dírou v hlavě. To už byli dva mrtví zabití vlastními lidmi. Policii by jakékoli vysvětlení, které by mohl nabídnout, nestačilo. Byl by pro ně jen cizincem, kterého během několika minut po příjezdu do jejich ospalého města našli stát v domě plném mrtvých lidí.

A mimochodem, jsem také agentem Americké zpravodajské služby.

No jasně.

To by mu rozhodně nezbaštili.

I kdyby se mu podařilo vykroutit se z obvinění z vraždy, mohly by Jillian do té doby dostihnout potíže, do kterých se dostala. Lepší, jak by řekl Malone, bylo zmizet jako vítr. Neujel ani kilometr po Rue Emile Hecq, když zaslechl, jak policejní auta se

skřípěním zastavují u domu. Než se dostal na dálnici N5, sirény byly tak hlasité, že to znělo, jako by přímo v Genappe začal obrovský karneval. Ve zpětném zrcátku mu nad korunami stromů rytmicky pulzovala modrá světla.

O dvacet minut později dorazil na předměstí Charleroi, průmyslového dvousettisícového města jižně od Genappe. Těžko říct, jestli si někdo ze svědků poznamenal jeho poznávací značku. Možné to bylo. Ale nepravděpodobné. Domy byly po Rue Emile Hecq roztroušené a schované za živými ploty, takže pokud střelba nepřiměla některého ze sousedů, aby vyšel ven a procházel se po ulici, byl v suchu. Jistě, riskoval, že ho někdo uvidí, ale nebylo to tak se vším? Armáda, boj, Magellan Billet, desítky nemožných potyček, které přežil? Zatím mu v téhle hře Štěstěna přála. Samozřejmě čím byl starší, tím opatrněji sázel. Nedalo se mluvit úplně o prozíravosti, ale určitě si dával větší pozor.

Další krok?

Najít Jillian dřív, než to udělají padouši.

Nejprve však musel zamést stopy. Pravda, jeho chytrý telefon vyrobený přímo pro Magellan Billet patřil k nejmodernějším a fungoval přes izolovaný státní server, který nepodléhal veřejnému přístupu ani kontrole. Jeho příchozí i odchozí hovory se kódovaly vysoce sofistikovaným programem také vytvořeným pro Billet. A byl nevystopovatelný. Tak soukromý a bezpečný, jak jen v terénu mohl být. Jedno z pravidel Stephanie Nelleové, jeho šéfové v Magellan Billetu, vyžadovalo, aby všichni terénní důstojníci nosili aspoň jeden neustále u sebe.

Tady se však nejednalo o oficiální záležitost.

Rychlé googlování mu prozradilo, že v Belgii působí čtyři hlavní mobilní operátoři – Base, Orange, Proximus a Telenet – a všichni mají v Charleroi maloobchodní prodejny. Zaznamenal si nejbližší z nich i jejich otevírací dobu a pak pohlédl na hodinky. Zbývaly mu zhruba tři hodiny. Měl by se raději trochu prospat, dokud to jde.

Vystoupil z auta a zamířil do hotelové haly.

*

Spánek se mu vyhýbal, a tak hleděl do stropu. Hlavou se mu honila spousta otázek bez odpovědí. Zaprvé: co mohlo Jillian tak vyděsit, že utekla? Nebyla žádnou křehkou květinkou. V dějinách Americké námořní pěchoty patřila k hrstce žen, které nejenže překonaly náročný kurz pro důstojníky pěchoty, ale navíc sloužila jako velitelka čety 0302. Když k tomu připočtete tři turnusy v Iráku, máte před sebou vzorového amerického vojáka. Jestli s ní Basra, Kút či Anbár neotřásly, tak co sakra mohlo? A dál: ten mrtvý chlap na podlaze Jillianiny koupelny? Kdo to byl? Díra v hlavě naznačovala popravu. To znamenalo něco osobního. A to, co ji slyšel křičet. *Ne, zůstaň tam. Kryju tě.* A pak jediný výstřel. *Bože. Ne. Ne.* To znělo také osobně. Zatřetí: co dělala Jillian v Genappe? V Belgii? To není zrovna turisticky oblíbené místo. A pak tu bylo –

Zastavil se.

Myšlenky mu vířily.

Což nikdy není dobré, jak by řekl Malone.

Ale bylo tu ještě cosi jiného.

Tentokrát jemu blízkého.

Ačkoli se s Jillian stýkal jen krátce, jedna jeho ne zrovna malá část si vždycky říkala, jestli to nebyla ona, kdo od něj odešel. Byla chytrá, drzá a odvážná, profesionálka, které nevadilo využít své ženskosti, kdykoli to bylo nutné. Užil si jejich společné chvíle a v posledních letech na ni nejednou myslel. Komunikovali spolu sporadicky, nicméně stabilně. Dva kamarádi, kteří udržovali nepravidelný kontakt prostřednictvím esemesek a e-mailů a občasného telefonátu. Osobně však nic.

Proč tedy ze všech lidí na světě zavolala právě jemu?

Přinutil mozek odpočívat a zavřel oči.

Spánek nakonec přišel.

V 9:20 byl už vzhůru, osprchoval se a sešel dolů na hotelový snídaňový bufet, kde zklamaně zjistil, že belgické vafle nejsou

v Belgii zrovna v kurzu. Ale lutyšské ano. I horké kávy, toastů a marmelády tady bylo dost. Odpočatý po krátkém zdřímnutí a s plným břichem opustil hotel pár minut předtím, než se v 10:00 otevíral nejbližší obchod s mobilními telefony. Přístroj, který si koupil, byl levný, chytrý jen tak tak a volání měl drahé, ale svou práci odvede. Zpátky v autě vyťukal číslo, které Jillian použila předchozího večera, a napsal:

Tady Luke, zavolej mi.

O pět minut později mu zazvonil telefon.

Dokaž to.

Chvíli přemýšlel a pak odpověděl:

Polila sis hmyzí šťávou nášivku KDP.

Hmyzí šťáva byl slangový výraz pro sladký nápoj podávaný na lodích. Neměl žádnou výživovou hodnotu, ale chutnal dobře a skvěle leštil mosaz. V den, kdy Jillian absolvovala kurz pro důstojníky pěchoty, si jím polila svou zbrusu novou nášivku na rameni. Bylo jí trapně a řekla to jen Lukeovi.

To by mělo stačit.

Ale když uplynulo pět minut bez odpovědi, napsal:

Z tohohle čísla nevolej. Pořiď si předplacený mobil, pak se mi ozvi.

Dalších deset minut.

Dobře.

O hodinu později mu zazvonil telefon.

„Řekni mi, že je to náhoda," vybafla na něj Jillian.

„O čem to mluvíš?"

„Ty a to komando smrti jste se tam objevili společně."

„Ne společně. Současně. V tom je rozdíl." Poté vysvětlil sled událostí od chvíle, kdy Hvízdal vystoupil z dodávky, a skončil tím, že řidič zabil jednoho z vetřelců a utekl.

„Neslyšelas, jak tě volám?" zeptal se.

„Když jsem pochopila, že je mrtvý, vyskočila jsem z okna. Vůbec jsem tě neslyšela."

„Kdo to tam zemřel?"

„Můj dědeček, Lukeu. Zavraždili mého dědečka. Střelili ho do hlavy. Umíral na rakovinu a oni ho zastřelili."

Náhle jako by dostal ránu do břicha. Ačkoli Benjamina Steina osobně nikdy nepotkal, měl pocit, jako by se s ním setkal, tak živě o něm vyprávěla Jillian. Když jí bylo šest let, rodiče jí zemřeli při autonehodě. Benji, jak mu říkala, a jeho druhá žena Karen ji vychovávali. Býval vojákem, a tak se i ona dala k armádě. Luke znal všechny Benjiho historky.

„To je mi líto, Jillian."

„Přísahej mi, že v tom nejedeš, Lukeu."

„Myslíš to vážně?" zeptal se.

„Přísahej."

„Na mou duši. Napsalas, tak jsem přijel. Nic víc v tom není. A mimochodem, proč jsi mě vlastně kontaktovala?"

„Rozhodla jsem se najít jediného člověka na světě, o kterém si myslím, že mu můžu doopravdy důvěřovat."

„O co tu jde? Kdo byli ti lidé? Co chtějí?"

„No, co se týče tvé první otázky, nemám tušení. Druhá a třetí se týkají mého dědečka. Něco jsem totiž zkoumala a musela jsem vyvolat jejich zájem. Myslím, že to kvůli mně Benjiho zabili, Lukeu."

„To přece nevíš. Kde se můžeme sejít? Musíme dát hlavy dohromady."

Jillian odpověděla: „Jsem –"

„Neprozrazuj mi, kde jsi. Pověz mi, kde se chceš sejít. Vyber si místo a čas. Někde na veřejném místě se spoustou vchodů a východů a v dosahu policie."

„Dej mi pět minut."

Stačily jí dvě. Lukeovi na mobilu cinkla zpráva.

Grote Markt. Brusel. De Gulden Boot. 16:30.

4

MARYLAND
5:46

Jack Talley vylovil svou cestovní tašku z hloubi skříně, kde ji uchovával v pohotovosti. Ušitá byla z cordury. Pětapadesát litrů úložného prostoru. Plná přihrádek, některé dokonce vystlané flísem. Perfektní i do těch nejnáročnějších podmínek. Uvnitř měl vše nezbytné. Dvě pistole Beretta M9 s náhradními zásobníky. Nůž s pevnou čepelí a multifunkční nástroj. Ustrojovací popruh. Pět tisíc dolarů v hotovosti. Falešný pas a průkaz totožnosti, který ho spojoval s FBI, díky čemuž bylo v Evropě nošení zbraní mnohem snazší. Přenosná vysílačka se sluchátky. Lékárnička. Několik kaloricky vydatných přídělů. Svítilna. Třicet stop padákové šňůry. Lepicí páska. Podpalovač. Kompas.

Kolikrát si za posledních sedm let tašku bral?

Častěji, než by spočítal.

Tak dlouho byl zaměstnancem Thomase Rowlanda. Zpočátku byl za práci pro něj vděčný. V armádě mu kariéru nečekaně ukončila střelná rána do nohy. Vyžádala si tři operace a měsíce fyzioterapie, než se mohl znovu sám postavit. Běhání? Nepřipadalo v úvahu. Jeho osudem se stalo kulhání. A když odmítl kancelářskou práci, byl ze zdravotních důvodů propuštěn a vyhozen bez sebemenšího poděkování.

To ho stále užíralo.

Rowland si ho vyhledal sám a nabídl mu stálý a štědrý příjem. Jak za jeho odborné znalosti, tak za diskrétnost. Za tu zejména. Thomas Rowland byl, pokud nic jiného, složitý člověk.

Jackovi se o něm podařilo zjistit spoustu informací.

Coby jedináček vychovávaný milující, nespokojenou matkou vyrůstal v kraji koní v Marylandu ve velkém domě s mnoha sousedy. Jeho otec, Charles Albert Rowland mladší, se nechal naverbovat ke strategickým jednotkám hned v jejich počátcích na začátku druhé světové války, hnán ambicemi i psychopatickými sklony, které ho po válce předurčily k tomu, aby vedl nově vzniklou polovojenskou frakci CIA, jež se pohybovala na hraně zákona. Atentáty, převraty, vraždy, korupce. Většina z nich nepřinesla nic víc než upevnění moci Charlieho Rowlanda.

Doma trávil jeho otec jen málo času, objevoval se na chvíli a zůstával jen tak dlouho, aby živil Thomasovu vlastní psychopatii. Zesměšňoval ho a během synova studia na střední škole neustále posouval požadované cíle, takže jich nebylo možné nikdy zcela dosáhnout. Otec Thomase dotlačil na Yale. V počátcích CIA, pokud jste jen uvažovali o práci v tajných službách, bylo studium na této univerzitě považováno za podmínku. Nakonec mu na tom, aby se zalíbil otci, záleželo čím dál méně, raději se vydal svou vlastní cestou, CIA opustil a dal se k Tajné službě. V roce 1964 to konečně vzdal a připojil se k otci v Langley, rozhodnutý ho v roli krutého manipulátora zastínit.

A to se mu podařilo.

Dokonale.

Tom Rowland se stal nástupcem svého otce a téměř tři desetiletí vedl Oddělení zvláštních operací CIA. Byl to jen nový, módní název pro polovojenské mise. Za tu dobu se mu podařilo získat řadu informací a náležitě je využít. Vzal si příklad z J. Edgara Hoovera, který byl jeho blízkým přítelem, a archivoval jich tolik, kolik jen dokázal. Ale na rozdíl od Hoovera, jehož složky byly znehodnoceny v okamžiku, kdy zemřel, Rowland si ty své stále uchovával. Lidé u moci měli tendenci dělat hlouposti, které je mohly dostat do poměrně velké kaše, a vybřednout z ní bylo pro ně často obtížné. Příliš mnoho komplikací, příliš mnoho odhalení. A právě tady sehrál svou roli Rowland. Jeho odměna?

Prokázal laskavost, a tak mu ten druhý na oplátku laskavost dlužil. A Tom Rowland se stal odborníkem na hromadění laskavostí.

Pro plnění úkolů najímal Rowland schopné lidi a dobře je platil. Prvních pět let Jackovi nevadilo, že si pravidla ohýbá a porušuje, namlouval si, že špatné věci se obvykle stávají špatným lidem. Ale když se špatné věci začaly dít i těm dobrým, začal na okolnosti pohlížet jinak. Ještě víc ho znepokojilo zjištění, že Rowland je do morku kosti amorální bytostí. Ten člověk neměl svědomí a neexistoval žebříček hodnot, který by nepodkopal. Možné u něj bylo doslova cokoli. Nic nebylo tabu. Dokonce ani vražda. Jack však nebyl stejný a pochopil, že jeho narcistický zaměstnavatel je nebezpečný člověk.

Ale to, co se dělo teď, působilo jinak.

Rowland mu sdělil pouze kusé podrobnosti.

Což bylo neobvyklé.

A nedůvěra k Persikovi? To byla novinka. Navíc překvapivá. Předtím dostával Persik spoustu prostoru, v němž neexistovaly žádné hranice. Podle Jackova názoru až příliš mnoho. Persik ho nikdy nezajímal. Nebyl víc než nájemný vrah. Ale svůj názor si Jack nechával pro sebe. Zvláštní, jak peníze dokážou umlčet lidské svědomí.

„Vypadáš, že jsi milion mil daleko."

Otočil se od postele a ve dveřích ložnice spatřil svou ženu Jill. Byli manželé už dlouho. Strávila s ním celou jeho vojenskou kariéru. Vychovali spolu tři děti. Dnes již dospělé. Žily své vlastní životy. Vnoučata zatím neměli, ale doufali, že brzy přijdou. Peníze, které za posledních sedm let vydělal, jim všem zajistily pohodlný život. Ale mělo to svou cenu.

„Jen přemýšlím, co si mám vzít s sebou," zalhal.

„Kam jedeš?"

Usmál se. „Víš, jak to je."

„Holka se musí snažit," mrkla na něj.

Ještě za jeho časů v armádě se naučila pravidla. Žádné podrobnosti o tom, kam, kdy a proč odjíždí, pokud šlo o práci.

A podobně jako armáda i Rowland vyžadoval naprosté utajení. Žádné výjimky. Nikdy.

„Jak dlouho budeš pryč?“ zeptala se.

Na to odpovědět směl. Někdy. „Těžko říct. Přinejmenším několik dní. Ozvu se, až budu moct.“

Vešla do ložnice a přistoupila k němu blíž. „Vypadáš unaveně.“

„Taky jsem. Ale povinnost volá.“

Poslední dobou začínal být letargický čím dál víc. Obranný mechanismus? Nejspíš. Ale unavený jistě byl.

Ze všeho.

Jemně ho chytila za paži. „Pokusíš se v letadle alespoň vyspat?“

„Neříkal jsem, že poletím.“

Usmála se. „Ne, to jsi neříkal. Dáš si před odchodem snídani? Nebo třeba zmrzlinu s arašídovým máslem a oreo?“

„Zmrzlina by mi bodla.“

Políbila ho na tvář a odešla z ložnice.

Byla mu dobrou ženou a on měl štěstí, že ji má. Ale poslední dobou ho stále častěji napadalo, co by si o něm pomyslela, kdyby věděla, čím přesně se živí. Za co bere peníze. A o všech lidech, kterým při tom ublížil nebo jim zničil život. Rowland pevně věřil, že chamtivost je univerzální konstantou, která se prolíná všemi rasami a kulturami. Peníze byly tím, co vytvářelo i řešilo problémy. Rowlandova poznámka na rozloučenou ho mrzela. Příslib prémie v domnění, že peníze budou skvělou motivací. Bohužel, v minulosti tomu tak skutečně bylo.

Teď už ale ne.

Dokončil kontrolu tašky a spokojeně pokýval nad jejím obsahem. Poletí soukromým letadlem Bombardier Global 5500 společnosti NetJets, které bez problémů pojme jeho i jeho tým. Měli letět za tři hodiny z Dullesova letiště do Bruselu bez mezipřistání. Na zemi na ně měla čekat auta. Ateng Persik odletěl o několik hodin dřív jiným bombardierem.

Znovu se zamyslel nad Rowlandovým náhlým negativním postojem k Persikovi.

To ho přimělo k zamyšlení.

Mohl by to být okamžik, na který čekal?

5

Na Lukea to celé zapůsobilo.

Jillian vybrala místo pro jejich setkání skvěle.

Bruselské Velké náměstí neboli Grote Markt, zapsané na seznamu světového dědictví UNESCO, se zrodilo před osmi sty lety jako typický prvek většiny belgických měst, volný prostor v centru, kolem kterého se rozvíjel obchod a politika.

Dlážděné náměstí, jehož rozlohu Luke podle aplikace Google Earth odhadoval na dvě fotbalová hřiště, lemovaly honosné cechovní domy s věžičkami, radnice a Královský dům, kde se kdysi denně prodával čerstvý chléb. Dnes je z něj Bruselské městské muzeum, jehož prostory jsou rozděleny na obchody se suvenýry, čokoládovny a restaurace. Je tu, jak si Luke všiml, dokonce i Starbucks a Hard Rock Café. Ačkoli s žádným z podniků neměl problém, jejich přítomnost v něm zanechala kyselou pachuť, jako kdybyste vedle Viktoriina památníku u Buckinghamského paláce našli Chuck E. Cheese.

Dorazil krátce před čtvrtou hodinou a dvacet minut si obhlížel oblast. Podle toho, co věděl, byl provoz vozidel v okruhu sta metrů od Grote Mark zakázán, včetně uliček – bylo jich sedm – ústících přímo na náměstí. Napočítal minimálně pět policejních aut, která se pomalu pohybovala po jeho obvodu. Přesně ve čtyři hodiny zamířil s peugeotem k náměstí Rue du

Marché aux Herbes, vzdálenému asi půl kilometru, u kterého si předtím vyhlédl veřejné parkoviště, kde nyní zaparkoval.

Vystoupil a napsal Jillian.

Jsem tu. Ty?

Odpověď přišla okamžitě.

Ano.

Restauraci De Gulden Boot neboli Zlatá loď našel vedle čokoládovny Godiva v jednom z cechovních domů na jižní straně náměstí. Hostesce zaplatil dvacet eur a byl uveden k jednomu z venkovních stolů s červeno-zelenými slunečníky. Prohlédl si jídelní lístek a pak napsal: Ještě pořád máš ráda cappuccino? Přestože Jillianinou silnou stránkou byl boj, a ne zpravodajská práce, byla dost chytrá na to, aby ho už odněkud sledovala. Během posledních dvanácti hodin kdosi vnikl do domu, ve kterém bydlela, a zavraždil jí dědečka. A muž, kterého si zavolala na pomoc, prošel jejími vchodovými dveřmi v tutéž dobu jako vrazi.

Měla plné právo být opatrná.

Co nebo kdo za tím vším stojí, netušil, jedno však bylo jisté. Ocitli se až po krk v nebezpečné hře. Oba museli uvažovat racionálně.

Zazvonil mu telefon.

„Jak kdy," pronesla Jillian, když hovor přijal. „Dneska to vypadá na espresso."

„Dobře. Protentokrát to bude dámská volenka. Na co budeme tančit?"

„Sledovali tě?"

„Pokud ano, museli si sehnat neviditelný plášť Harryho Pottera."

„Objednej si donko –"

„Cože?“

„Prostě to udělej a na chvíli si sedni,“ pokračovala. „O půl páté –“

„Raději později,“ přerušil ji. „Pokud máme společnost, bude trpělivější.“

Místa setkání na veřejném prostranství bývala ošemetná – poskytovala totiž úkryt jak predátorům, tak kořisti. Přesto je měl raději. Vždycky mu připadalo zábavné, když se ve filmech a v televizi odehrávaly tajné schůzky v nějakém temném, odlehlém koutě. To byla hloupost. Mezi lidmi panuje větší bezpečí.

„Tak tedy o tři čtvrtě,“ souhlasila. „Sejdeme se před Muzeem belgických pivovarů.“

„Nedráždi mě.“

„Je to muzeum, Lukeu, ne hospoda. Přímo naproti tobě.“

„Vidím ho. Pokud se ti něco nebude zdát, jdi jinam. Napiš mi jen: *konec*, vykliď oblast a pak se mi znovu ozvi, až budeš v bezpečí.“

„Mám se bát?“

„Dokud nebudeme vědět, že není důvod, pak rozhodně.“

Čas si krátil pozorováním lidí a popíjením kávy, kterou považoval za nejlepší, jakou kdy pil. Ukázalo se, že Donko je belgická kávová společnost, jejíž tmavá pražená káva získala nespočet ocenění. Název ho trochu zmátl, nicméně tak dobrá káva by se klidně mohla jmenovat Prasečí plivnutí a jemu by to bylo jedno.

V 16:45, když se Jillian už neozvala, zaplatil, vstal a vydal se přes náměstí. Ačkoli byl slunečný, bezmračný, téměř jarní den, turistická sezóna ještě nebyla v plném proudu. To znamenalo, že lidí se tu nacházelo pomálu, možná pár stovek, a courali se všemi směry. Když došel ke vchodu do muzea, Jillian napsala: Uvnitř.

Vystoupal po schodech, vstoupil úzkými dveřmi a zaplatil vstupné pět eur. „Vrací se mi vzpomínky,“ ozvala se za jeho zády Jillian.